

Arrest

nr. 270 168 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. DUCHEZ loco advocaat F. GELEYN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 14 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 2 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 september 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Isfahan (Iran) en heeft u de Iraanse nationaliteit. U huwde met S. B. (O.V. (...)) en samen hebben jullie zes dochters. Twintig jaar geleden verliet jullie dochter S. L. (O.V. (...)) Iran omdat haar echtgenoot politieke activiteiten had. In 2005 verkreeg zij het vluchtelingenstatuut in België. Zeven jaar geleden kwam u te weten dat uw dochters S. P. (O.V. (...)) en S. F. (O.V. (...)) zich bekeerd hadden tot het christendom. Jullie woonden allen in dezelfde buurt in Shiraz (Iran) en wanneer de autoriteiten op zoek waren naar F., die op dat moment in Teheran was, kwamen zij ook bij jullie langs op zoek naar haar. De autoriteiten vertelden jullie dan over de bekering van uw dochters. Uw dochter P. was wel thuis en werd gearresteerd. De autoriteiten kwamen twee dagen later nog eens langs bij jullie op zoek naar F., maar vonden haar niet. P. werd tien dagen later vrijgelaten en F. en P. besloten dan Iran te verlaten en naar België te komen. Zij verkregen in 2014 het vluchtelingenstatuut. Omdat de burens in Shiraz te weten kwamen waarom de autoriteiten op zoek waren naar F. en P., begonnen ze jullie te beledigen en te bedreigen. Er werd ook afval en rommel naar jullie gegooid en jullie werden opgebeld. Omdat de situatie niet meer houdbaar was, verhuisden jullie drie maanden na het vertrek van uw dochters naar Isfahan (Iran). Jullie kenden hier geen problemen tot uw dochter S. N. (O.V. (...)) en K. M. (O.V. (...)), de zoon van uw dochter S. L. (O.V. (...)), zich twee jaar later eveneens bekeerden tot het christendom. Zij overtuigden L. om met hen mee te gaan naar de huiskerk. L. werd onwel in de huiskerk waarna zij naar het ziekenhuis werd gebracht. L. vergat echter haar handtas in de huiskerk die later ontdekt werd door de autoriteiten. Hierdoor besloten N., L. en M. eveneens naar België te komen waar zij in 2016 de vluchtelingenstatus verkregen. U was niet op de hoogte van de reden van hun vertrek, maar wanneer u uw schoonzoon hiernaar vroeg, zei hij dat dit om dezelfde reden was als F. en P.. Drie dagen na het vertrek van N. en L. in 1395 (Iraanse kalender, komt overeen met 2016/2017) kwam de oom van M. langs vaderszijde, M. K., bij jullie langs. M. K. is een bekende geestelijke en vroeg jullie waar jullie dochter en zijn neef waren. Jullie zeiden dit niet te weten, waarop hij jullie begon te beledigen en zei dat jullie ketters waren. Hij riep zo hard dat jullie burens naar buiten kwamen om te kijken wat er aan de hand was. Hij kwam nog een aantal keer langs, maar jullie openden jullie deur niet. In het appartementsgebouw in Isfahan hadden jullie eveneens problemen met jullie burens hierna en meer bepaald met A. K.. Een maand na het vertrek van N. en L. hadden jullie een conflict met Ali waarbij uw echtgenoot geslagen werd door hem. Jullie contacteerden de politie hiervoor en dienden een klacht in tegen hem. Op het politiekantoor kregen jullie te horen dat jullie die klacht beter introkken omdat A. K. voor de staat werkte en jullie anders in de problemen zouden komen. Na die klacht kwam A. K. langs met zijn vader en twee broers en bedreigde hij u dat u die klacht moest intrekken. U smeekte uw echtgenoot dat hij deze klacht zou intrekken, maar hij liet deze enkel uitstellen. Wanneer u hierachter kwam, was u hier niet blij mee en smeekte u uw echtgenoot deze in te trekken, wat hij uiteindelijk deed. Jullie bleven echter problemen kennen met de burens die jullie beledigden en zeiden dat jullie afvalligen waren. Ook een aantal familieleden bedreigden jullie telefonisch of kwamen tot aan jullie deur roepen. Omwille hiervan gingen jullie vaak naar Shahin Shahr (Iran) waar jullie verbleven bij jullie dochter S. Z. (O.V. (...)) wanneer haar echtgenoot om te werken weg was. Jullie dochter P. keerde omwille van de gezondheidsproblemen van haar vader/uw echtgenoot terug naar Iran. Wanneer u haar in het ziekenhuis zag, was u boos en zei u dat ze bij haar zus Z. diende te gaan. P. verbleef dan bij haar zus en keerde later terug naar België. De autoriteiten kwamen er echter achter dat P. bij Z. had verbleven waardoor Z. een paar uur werd vastgehouden en verhoord. Omwille van de aanhoudende problemen met jullie burens naar aanleiding van de bekering van jullie dochters en omdat ook S., de man van Z. in de problemen was gekomen, besloten jullie Iran te verlaten. Op 16 esfand 1397 (7 maart 2019) verlieten u, uw echtgenoot en Z. legaal Iran. Jullie dochter L. had jullie uitgenodigd naar België. Op 14 maart 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Jullie weten niet of Z. problemen kende omdat zij hier omwille van jullie gezondheidstoestand niet over praatte. Z. bekeerde zich in België tot het christendom.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele cart-e-melli (identiteitskaart); uw originele shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van een klacht bij de Iraanse autoriteiten die uw echtgenoot indiende tegen A. K.; vier Belgische medische attesten betreffende uw echtgenoot, d.d. 14/3/2019, 1/10/2019, 19/08/2021 en 5/8/20 waarin melding wordt gemaakt van geheugen- en longproblemen. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat, d.d. 13 september 2021, een aantal correcties door aangaande de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud zonder dat daarbij evenwel de inhoud van uw vluchtmotieven werd gewijzigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Iran gearresteerd te worden omwille van de bekering van uw dochters tot het christendom. U maakte echter niet aannemelijk dat u door de bekering van uw dochters tot het christendom problemen kende met de Iraanse autoriteiten.

Vooreerst dient vastgesteld te worden wat betreft uw dochter P., haar vluchtelingenstatus op 30 oktober 2018 ingetrokken werd door het CGVS. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 mei 2019. Uit het dossier van uw dochter bleek immers dat zij nog een Iraans paspoort ontving nadat zij werd erkend en op legale wijze terugkeerde naar Iran. Haar persoonlijk handelen ondermijnde op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door haar steeds voorgehouden vrees. Aangezien u uw problemen (met name de autoriteiten die bij jullie langskwamen omwille van de bekering van P. en de daaruit volgende problemen met de burens in Shiraz) koppelt aan de problemen die P. zou hebben gehad in Iran – problemen waaraan niet langer geloof kan worden gehecht –, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen ten gevolge van de bekering van P.. Bijgevolg komt tevens uw algemene geloofwaardigheid ook fundamenteel op de helling te staan.

Wat betreft de door u beweerde problemen die u hierna kende in Isfahan met burens en familieleden omwille van de bekering van uw dochters N. en L. en uw kleinzoon M., werden er een aantal merkwaardigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder aantasten. Zo verklaarde u dat drie dagen nadat N., L. en M., Iran hadden verlaten jullie lastig gevallen werden door M. K., de oom langs vaderszijde van M.. U verwees naar hem als een bekende geestelijke die een hoge functie heeft met veel connecties en invloed (CGVS, p. 7, 9). Later kwam hij nog zo'n zes keer langs, waarbij hij de laatste keer zes maanden voor jullie vertrek aan jullie deur stond. U deed na die eerste keer de deur niet meer open waarna hij aan de deur bleef roepen of erop schopte (CGVS, p. 7, 10). In het licht van het door u geschetste profiel van M. K. is het geenszins geloofwaardig dat jullie deze persoon met dergelijk aanzien twee jaar konden negeren en hem niet binnenlieten zonder dat dit enig gevolg voor jullie had (CGVS, p. 10). Geconfronteerd hiermee, herhaalde u enkel dat hij jullie iets kon aandoen (CGVS, p. 13). Na afloop van het persoonlijk onderhoud voegde u hier later aan toe via een schrijven van uw advocaat dat hij jullie wou laten lijden. Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor voorgaande vaststelling. Voorts stelde u ook problemen te kennen met uw buurman A. K. die uw echtgenoot enkele weken na het vertrek van N. en L. een slag gaf (CGVS, p. 10). Hoewel u verklaarde dat Ali voor de Iraanse autoriteiten werkte (CGVS, p. 9), gaf u tegelijkertijd ook aan dat u enkel van horen zeggen had dat zijn werk als taxichauffeur een dekmantel was voor spionage (CGVS, p. 11). Hoe dan ook is het allerm minst geloofwaardig dat uw echtgenoot, gezien dat het conflict tussen hem en Ali om de bekering van jullie dochters ging en gezien uw bewering dat de politie uw echtgenoot eveneens zei dat Ali voor de staat werkte en hij jullie in de problemen zou kunnen brengen (CGVS, p. 11), een dergelijk risico zou nemen door een klacht tegen deze persoon in te dienen. De geloofwaardigheid van de beweerde problemen met A. K. komt aldus op de helling te staan. U maakte dan ook niet aannemelijk dat u omwille van de bekering en of het vertrek van N., L. en M. problemen kende met de Iraanse autoriteiten en/of personen die werkzaam zijn voor de Iraanse autoriteiten. Dit blijkt te meer uit het feit dat u en uw echtgenoot zonder problemen op een legale wijze en met jullie eigen paspoort Iran konden verlaten (CGVS, p. 5). Aldus bleven jullie problemen in Isfahan omwille van de bekering van uw dochters N. en L., beperkt tot louter problemen met familie en burens (CGVS, p. 7, 11).

In het licht van voorgaande vaststellingen en rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden blijkt dan ook uit niets dat u en uw echtgenoot zich niet elders in Iran, buiten Isfahan, bijvoorbeeld bij uw dochter Z. in Shahin Shahr, zouden kunnen vestigen om de problemen die u in Isfahan kende met familie en burens te vermijden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie hier reeds op regelmatige basis verbleven wanneer de echtgenoot van Z. er niet was (CGVS, p. 7, 11). Bovendien gaf u aan hier geen problemen te kennen (CGVS, p. 12). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat wat betreft het verzoek tot internationale bescherming van uw dochter Z. en haar echtgenoot er eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen aangezien er geen geloof werd gehecht aan hun beweerde problemen (onder andere de aanhouding en ondervraging van Z. na het bezoek van P.), waardoor uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar Iran niet zou kunnen rekenen op de hulp en steun van uw dochter. Voorts dient gewezen te worden op bovenstaande conclusie dat u niet aannemelijk gemaakt dat jullie omwille van de bekering van jullie dochters ooit problemen hebben gekend met de Iraanse

autoriteiten en of personen die werkzaam zijn voor de Iraanse autoriteiten. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Aangezien zoals hierboven werd aangestipt, jullie reeds op regelmatige basis bij uw dochter Z. in Shahin Shahr verbleven en zij jullie ook bovendien administratief hielp (CGVS, p. 5), kan dan ook redelijkerwijs worden gesteld dat jullie in de mogelijkheid verkeren om jullie bij een terugkeer naar Iran bij haar te vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw en uw echtgenoot heden in de stad Shahin Shahr over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Wat betreft uw bewering dat jullie bij eventuele terugkeer naar Iran op de luchthaven zullen worden tegengehouden omdat jullie maar drie maanden mochten blijven (CGVS, p. 13), dient er op gewezen te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt-, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien valt een ondervraging naar aanleiding van een langer dan toegestaan verblijf in het buitenland geenszins te beschouwen als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het aanvragen van asiel in het buitenland is niet strafbaar in Iran, enkel illegale uitreizen kunnen bestraft worden.

Uw documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit noch nationaliteit wordt betwist. Er wordt evenmin getwijfeld aan de medische problemen van uw echtgenoot. Wat betreft de klacht tegen A. K. dient er op gewezen te worden dat om bewijskrachtig te zijn, deze documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen wat betreft uw problemen met A. K. hier geenszins het geval is. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Uit uw administratief dossier en medische attesten ingediend door uw echtgenote blijkt dat u geheugenproblemen heeft. U bent een etnische Fars en een Iraans staatsburger. U erkent gehuwd te zijn met D. M. (O.V. (...)). Samen met uw echtgenote diende u op 14 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart zich volledig aan te sluiten bij de verklaringen van uw echtgenote die aangeeft Iran verlaten te hebben ten gevolge van problemen te wijten aan de bekering van jullie dochters.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele shenasnameh (geboorteboekje) en uw originele cart-e-melli (identiteitskaart).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u geheugenproblemen heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw echtgenote D. M. (O.V. (...)), die volledig op de hoogte is van uw redenen voor uw verzoek tot internationale bescherming, aan het woord gelaten. Er werd u een samenvatting voorgelezen van de verklaringen van uw echtgenote waar u verklaarde zich bij aan te sluiten.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenote D. M.(O.Vxxx) in haar verzoek. In het kader van haar verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uw documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw identiteit staat hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In hoofddorde vragen verzoekende partijen om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Zij geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Verzoekende partijen gaan concreet in op de motieven betreffende de ingetrokken vluchtelingenstatus van hun dochter P., betreffende de problemen met burens en familie en betreffende het intern vestigingsalternatief.

Verzoekende partijen wijzen vervolgens op het voordeel van de twijfel en menen dat zij in casu voldoen aan de cumulatieve voorwaarden zodat hen dit voordeel moet worden gegund.

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Na een juridische uiteenzetting stellen ze dat een terugkeer naar Iran hen zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade.

Ten slotte vragen verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.

95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat bijgevolg niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft aldus een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van hun middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. Wat betreft de (eventuele) bijzondere procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen deze motieven in de bestreden beslissingen niet aanvechten, noch betwisten.

Met betrekking tot verzoeker benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op grond van het geheel van de gegevens in zijn administratief dossier, heeft geoordeeld dat er in zijn hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, dit gelet op diens geheugenproblemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er verzoeker steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd verzoekers echtgenote, in casu verzoekster, die volledig op de hoogte is van verzoekers redenen voor zijn verzoek tot internationale bescherming, aan het woord gelaten. Er werd verzoeker een samenvatting voorgelezen van de verklaringen van zijn echtgenote waarbij hij verklaarde zich hierbij aan te sluiten. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

De commissaris-generaal heeft in casu terecht geconcludeerd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen gerespecteerd worden evenals dat zij kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

2.2.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.6.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor de Iraanse autoriteiten en voor burens en familieleden wegens de bekering van hun (meerderjarige) dochters.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen geen geloofwaardige en persoonlijke/ernstige vrees voor vervolging koesteren ten opzichte van de Iraanse autoriteiten of familieleden en burens. De Raad merkt op dat het verweer van verzoekende partijen in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun vluchtrelaas, het volharden in hun verklaringen zoals afgelegd in België en het in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal er terecht op heeft gewezen dat de vluchtelingenstatus van hun dochter P. op 30 oktober 2018 ingetrokken werd door het CGVS, hetgeen werd bevestigd door de Raad op 24 mei 2019. De commissaris-generaal stelt dat uit het dossier van deze dochter immers is gebleken dat zij nog een Iraans paspoort ontving nadat zij werd erkend en op legale wijze terugkeerde naar Iran zodat haar persoonlijk handelen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door haar steeds voorgehouden vrees ondermijnde. Er wordt in de bestreden beslissingen met reden geoordeeld dat aangezien verzoekende partijen hun problemen (met name de autoriteiten die langskwamen omwille van de bekering van P. en de daaruit volgende problemen met de burens in Shiraz) koppelen aan de problemen die P. zou hebben gehad in Iran – problemen waaraan niet langer geloof kan worden gehecht – , er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de in casu beweerde problemen ten gevolge van de bekering van P. en bijgevolg tevens de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partijen fundamenteel op de helling komt te staan.

Verzoekende partijen betwisten niet dat de vluchtelingenstatus van hun dochter P. werd ingetrokken. Zij menen echter dat eraan voorbij wordt gegaan dat uit de loutere terugkeer van hun dochter P. niet hoeft te blijken dat de problemen die zij in het verleden heeft gekend als onbestaande beschouwd moeten worden. Verzoekende partijen gaan er evenwel met hun betoog aan voorbij dat in het arrest van 24 mei 2019 met nr. 221 744, dat zich in het administratief dossier bevindt en bekleed is met gezag van rechterlijk gewijsde, expliciet wordt vastgesteld dat het persoonlijk handelen van de dochter P. op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of de ernst van de door haar steeds voorgehouden vrees ondermijnt. Bovendien moet de Raad hierbij volledigheidshalve opmerken dat het gegeven dat de dochter van verzoekende partijen in het verleden problemen heeft gekend met de Iraanse autoriteiten geenszins automatisch een actuele en persoonlijke vrees in hoofde van verzoekende partijen impliceert.

In zoverre verzoekende partijen aanhalen dat zij meerdere dochters hebben die zich hebben bekeerd tot het christendom, stipt de Raad aan dat zij hebben verklaard dat de Iraanse autoriteiten slechts twee keer zijn langs geweest in Shiraz, dit voor hun verhuis naar Isfahan en thans meer dan zeven jaar geleden. Verzoekende partijen hebben sindsdien geenszins gewag gemaakt van enige andere problemen met de Iraanse autoriteiten (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8) zodat zij niet aantonen actueel en persoonlijk gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van de bekeringen van hun dochters.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekende partijen geen concrete indicaties aanbrengen dat zij persoonlijk vervolging of ernstige schade riskeren door de Iraanse autoriteiten. In dit verband kan erop gewezen worden dat verzoekende partijen bij de DVZ uitdrukkelijk hebben aangegeven dat ze niet veroordeeld zijn door een rechtbank en dat er geen proces voor de rechtbank is gestart (Vragenlijst DVZ verzoeker 18 oktober 2019, vraag 3.2; Vragenlijst DVZ verzoekster 18 oktober 2019, vraag 3.2).

De Raad wijst er vervolgens op dat de commissaris-generaal zich geenszins heeft beperkt tot de motieven omtrent de ingetrokken vluchtelingenstatus van P. doch ook verder heeft gemotiveerd inzake de voorgehouden problemen met burens en familie omwille van de bekeringen van de dochters.

In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent uitvoerig en terecht het volgende overwogen:

“Wat betreft de door u beweerde problemen die u hierna kende in Isfahan met burens en familieleden omwille van de bekering van uw dochters N. en L. en uw kleinzoon M., werden er een aantal merkwaardigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder aantasten. Zo verklaarde u dat drie dagen nadat N., L. en M., Iran hadden verlaten jullie lastig gevallen werden door M. K., de oom langs vaderszijde van M.. U verwees naar hem als een bekende geestelijke die een hoge functie heeft met veel connecties en invloed (CGVS, p. 7, 9). Later kwam hij nog zo'n zes keer langs, waarbij hij de laatste keer zes maanden voor jullie vertrek aan jullie deur stond. U deed na die eerste keer de deur niet meer open waarna hij aan de deur bleef roepen of erop schopte (CGVS, p. 7, 10). In het licht van het door u geschetste profiel van M. K. is het geenszins geloofwaardig dat jullie deze persoon met dergelijk aanzien twee jaar konden negeren en hem niet binnenlieten zonder dat dit enig gevolg voor jullie had (CGVS, p. 10). Geconfronteerd hiermee, herhaalde u enkel dat hij jullie iets kon aandoen (CGVS, p. 13). Na afloop van het persoonlijk onderhoud voegde u hier later aan toe via een schrijven van uw advocaat dat hij jullie wou laten lijden. Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor voorgaande vaststelling. Voorts stelde u ook problemen te kennen met uw buurman A. K. die uw echtgenoot enkele weken na het vertrek van N. en L. een slag gaf (CGVS, p. 10). Hoewel u verklaarde dat Ali voor de Iraanse autoriteiten werkte (CGVS, p. 9), gaf u tegelijkertijd ook aan dat u enkel van horen zeggen had dat zijn werk als taxichauffeur een dekmantel was voor spionage (CGVS, p. 11). Hoe dan ook is het allerm minst geloofwaardig dat uw echtgenoot, gezien dat het conflict tussen hem en Ali om de bekering van jullie dochters ging en gezien uw bewering dat de politie uw echtgenoot eveneens zei dat Ali voor de staat werkte en hij jullie in de problemen zou kunnen brengen (CGVS, p. 11), een dergelijk risico zou nemen door een klacht tegen deze persoon in te dienen. De geloofwaardigheid van de beweerde problemen met A. K. komt aldus op de helling te staan. U maakte dan ook niet aannemelijk dat u omwille van de bekering en/of het vertrek van N., L. en M. problemen kende met de Iraanse autoriteiten en/of personen die werkzaam zijn voor de Iraanse autoriteiten. Dit blijkt te meer uit het feit dat u en uw echtgenoot zonder problemen op een legale wijze en met jullie eigen paspoort Iran konden verlaten (CGVS, p. 5). Aldus bleven jullie problemen in Isfahan omwille van de bekering van uw dochters N. en L., beperkt tot louter problemen met familie en burens (CGVS, p. 7, 11).”

Verzoekende partijen menen dat verweerder hier niet verder komt dan een uiterst subjectieve invulling van gedragingen waarna ongefundeerd wordt gesteld dat dit merkwaardig zou zijn.

De Raad moet er echter op wijzen dat de commissaris-generaal zich bij zijn beoordeling van de beschermingsverzoeken heeft gesteund op de eigen verklaringen van verzoekende partijen en op het door hen geschetste profiel van het familielid en de buur die hen zouden hebben bedreigd.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden blijkt uit bovenstaande motieven dat de commissaris-generaal concreet heeft gemotiveerd omtrent de vastgestelde merkwaardigheden.

Verzoekende partijen slagen er met hun betoog echter geenszins in om deze concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

Bovendien heeft de commissaris-generaal zich ook gesteund op objectieve informatie zoals het gegeven dat verzoekende partijen Iran legaal hebben verlaten, hetgeen zij geenszins betwisten noch kunnen verklaren. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te hebben gehad bij het verlaten van Iran en gevraagd naar speciale voorzorgsmaatregelen bij hun vertrek uit Iran gaf verzoekster aan dat zij niets speciaals hebben ondernomen doch enkel waakzaam waren voor de burens en familie (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5).

De Raad kan hieraan nog toevoegen dat buiten een eenmalig doch laakbaar incident van fysieke agressie in 2016/2017, dit te Isfahan, verzoekende partijen voor het overige enkel gewag maken van verbale opmerkingen/bedreigingen in Isfahan (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10). De Raad merkt inzake de verbale bedreigingen uitgaande van burens en familieleden volledigheidshalve op dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat deze incidenten, afzonderlijk of de accumulatie ervan, als dusdanig het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als een daad van vervolging te kunnen worden aangemerkt, of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bovendien dient benadrukt te worden dat deze voorgehouden problemen zich hebben voorgedaan in Isfahan en verzoekende partijen persoonlijk geen problemen hebben gekend in Shahin Shahr.

2.2.6.2. Voorts kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het oordeel dat verzoekende partijen in de stad Shahin Shahr over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent is in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende aangegeven:

"In het licht van voorgaande vaststellingen en rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden blijkt dan ook uit niets dat u en uw echtgenoot zich niet elders in Iran, buiten Isfahan, bijvoorbeeld bij uw dochter Z. in Shahin Shahr, zouden kunnen vestigen om de problemen die u in Isfahan kende met familie en burens te vermijden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie hier reeds op regelmatige basis verbleven wanneer de echtgenoot van Z. er niet was (CGVS, p. 7, 11). Bovendien gaf u aan hier geen problemen te kennen (CGVS, p. 12). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat wat betreft het verzoek tot internationale bescherming van uw dochter Z. en haar echtgenoot er eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen aangezien er geen geloof werd gehecht aan hun beweerde problemen (onder andere de aanhouding en ondervraging van Z. na het bezoek van P.), waardoor uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar Iran niet zou kunnen rekenen op de hulp en steun van uw dochter. Voorts dient gewezen te worden op bovenstaande conclusie dat u niet aannemelijk gemaakt dat jullie omwille van de bekering van jullie dochters ooit problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten en of personen die werkzaam zijn voor de Iraanse autoriteiten. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Aangezien zoals hierboven werd aangestipt, jullie reeds op regelmatige basis bij uw dochter Z. in Shahin Shahr verbleven en zij jullie ook bovendien administratief hielp (CGVS, p. 5), kan dan ook redelijkerwijs worden gesteld dat jullie in de mogelijkheid verkeren om jullie bij een terugkeer naar Iran bij haar te vestigen."

Verzoekende partijen trachten voormelde conclusie te weerleggen door vooreerst te wijzen op het hangend beroep van hun dochter Z. en schoonzoon tegen hun weigeringsbeslissingen zodat volgens hen op dit moment geen sprake kan zijn van een mogelijk verblijf in Iran bij hun dochter.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de Raad bij arrest nr. 264 476 van 29 november 2021 de dochter Z en de schoonzoon eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Er werd geen cassatieberoep aangetekend tegen voormeld arrest. Uit niets blijkt dat de dochter Z. en de schoonzoon niet kunnen/mogen teruggestuurd worden naar Iran.

Waar verzoekende partijen nog wijzen op hun kwetsbare situatie als personen op leeftijd en gelet op verzoekers geheugenproblemen waarbij zij stellen dat al hun dochters die voor hen zorg kunnen dragen in België verblijven, moet de Raad nogmaals de weigeringsbeslissingen met betrekking tot hun dochter Z. en de schoonzoon benadrukken. Zodoende blijkt niet dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Iran niet zouden kunnen rekenen op de hulp en steun van deze dochter, te meer zij reeds voor hun vertrek uit Iran op regelmatige basis bij haar verbleven (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7, 11, 12) waarbij dient aangestipt te worden dat verzoekster verklaarde dat zij en haar echtgenoot geen problemen kenden tijdens hun verblijf in Shahin Shahr bij deze dochter (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12). Daarenboven moet aangaande verzoekers medische situatie aangestipt worden dat geenszins wordt aangevoerd dat verzoeker niet verder kan opgevolgd en behandeld worden in Shahin Shahr.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen wordt in casu geenszins aangetoond dat van verzoekende partijen redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat zij zich in Shahin Shahr vestigen.

2.2.6.3. Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, *"Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden"* van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen (COI Focus, *"Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden"* van 30 maart 2020, p. 17). Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, *"Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden"* van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoekende partijen gelet op de vaststelling dat zij geen geloofwaardige en ernstige/persoonlijke vrees voor vervolging koesteren ten opzichte van de Iraanse autoriteiten of familieleden en burens wegens de bekering van hun dochters. Er is eveneens weinig interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met

betrekking tot hun bekering tot het christendom (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15).

Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, voornamelijk politieke activisten (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15), quod non in casu. Bovendien heeft de commissaris-generaal er terecht op gewezen dat een ondervraging naar aanleiding van een langer dan toegestaan verblijf in het buitenland niet strafbaar is in Iran, en dat enkel illegale uitreizen kunnen bestraft worden (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 8, 15).

Door te volharden in hun vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten en de bedreigingen van familie en burens te benadrukken omwille van de bekering van hun dochters brengen verzoekende partijen geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.2.6.4. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.6.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partijen geen geloofwaardige en persoonlijke/ernstige vrees voor vervolging koesteren ten opzichte van de Iraanse autoriteiten of familieleden en burens.

De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

2.2.6.6. Met betrekking tot verzoekers medische problematiek heeft de commissaris-generaal met reden overwogen dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt opgemerkt dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt volledigheidshalve vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren laat staan aantonen, dat verzoeker niet verder kan opgevolgd en behandeld worden in Iran. Hierbij dient herhaald te worden dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat verzoeker voor zijn medische problemen in Iran werd behandeld (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3).

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen in casu geenszins aantonen dat zij omwille van de medische problemen van verzoeker zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

2.2.6.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zij kunnen zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel (2 en) 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal werden gehoord. Verzoekster werd uitgebreid gehoord en kreeg tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon eveneens nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. Rekening houdend met verzoekers gezondheidsproblemen, meer bepaald zijn geheugenproblemen, werd voor hem een verkort persoonlijk onderhoud georganiseerd waarbij hem een samenvatting werd gelezen van verzoeksters relaas en hem werd gevraagd of hij zich daarbij aansluit. Verzoeker kreeg hierbij de kans om toevoegingen te doen en werd gevraagd naar andere redenen voor zijn verzoek. Verzoekende partijen hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.13. De middelen zijn in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU